RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.824 van 3 mei 2018
in de zaak A. 224.770/XIV-37.666

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alexander Loobuyck
kantoor houdend te 8000 Brugge
Langestraat 46/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 maart 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 199.212 van 5 februari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 22 maart 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiëlemotiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest waarmee met hervormingsbevoegdheid uitspraak wordt gedaan over een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen over een asielaanvraag. Verzoeker wijst te dezen dan ook verkeerdelijk naar een “wettigheidscontrole” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat hij reeds subsidiaire bescherming kreeg in Italië, dat artikel 48/5, § 4, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) de omzetting vormt van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 ‘betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus’ (hierna: richtlijn 2005/85) doch dat uit artikel 25.2, b), van deze richtlijn volgt dat slechts “een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 26 voor de asielzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert in het bestreden arrest artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet en stelt dat artikel 26 van richtlijn 2005/85, thans artikel 35 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32), “een logisch gevolg [is] van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van de asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten” en dat “zulks […] *a fortiori* [geldt] in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Italië”.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat naar luid van artikel 35 van richtlijn 2013/32 een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoeker wanneer de verzoeker in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van *non-refoulement*, mits hij opnieuw tot het grondgebied

van dat land wordt toegelaten. Verzoekers kritiek dat, omwille van deze richtlijnbepaling, artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet enkel van toepassing zou zijn indien het eerste land van asiel geen lidstaat van de Unie is, faalt naar recht. Hij verwart zulks met artikel 33.2, b), van richtlijn 2013/32 en gaat daarbij bovendien voorbij aan het bepaalde in artikel 33.2, a), van die richtlijn.

Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. Verzoeker voert op geen andere wijze dan met het voorgaande een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het eerste middel ook in die mate kennelijk ongegrond.

4. Omwille van de *supra* in punt 1 uiteengezette redenen is het tweede middel kennelijk niet-ontvankelijk wat de voorgehouden schending van de materiëlemotiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel betreft.

5. Ingevolge het door verzoeker ingestelde beroep heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hervormingsbevoegdheid uitspraak gedaan over verzoekers asielaanvraag.

Naar luid van artikel 23.2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95) waarborgen de lidstaten “dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Deze richtlijnbepaling houdt niet in dat verzoeker als vluchteling zou moeten worden erkend omdat zijn echtgenote en kinderen als dusdanig zijn erkend doch voorziet net de mogelijkheid van “nationale procedures”, waarnaar in het bestreden arrest wordt verwezen. Verzoeker toont niet aan dat de Belgische

regelgeving dienaangaande, in het bijzonder inzake gezinshereniging, niet voldoet aan de voornoemde richtlijnbepaling.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond wat de voorgehouden schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 39/76 van de vreemdelingenwet en artikel 23.2 *iuncto* artikel 2, j), van richtlijn 2011/95 betreft.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drie mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**